ANUL III. — No. 17
1 IULIE 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine statutare“

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei.
In streinătate 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU
Prim Redactor: Dr. CAIUS BARDOȘI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: CLUJ, STR. BOB No. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA“ CLUJ, C. VICTORIEI 7

ANUL III. — Nr. 17 1 IULIE 1927

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Către alegători

După răsturnarea meritată a guvernului Averescu şi traiul de trei săptămâni al ministerului Ştirbey, avem la cârmă guvernul Brătianu.

Schimbarea îşi are rostul ei; dar dovedeşte în acelaşi timp că este ceva putred în guvernarea partidelor politice când, deşi au majorităţi parlamentare compacte, se retrag obosite sau sunt isgonite de la putere.

Nu se pot bucura lungă vreme de încrederea opiniei publice, pentrucă nu au suficienta autoritate morală, câtă vreme ocolesc cu frică cea mai mare primejdie ce ameninţă viitorul neamului românesc.

Partidele politice nu au curajul să denunţe ţării ceia ce ţara ştie; nu au bărbăţia să curme durerea pe care ţara o suferă; nu au energia sufletească să deschidă lupta făţiş contra primejdiei jidoveşti.

Partidele politice se perindă pe la putere, încărcate de complicitatea tăcerii, în timp ce ofensiva jidovească creşte neîncetat.

Creşte sub toate formele; creşte în toate ramurile de activitate ale naţiunii şi în toate funcţiunile organizaţiei noastre de stat, ducând în mod fatal la acapararea a tot ce este bogăţie, cultură şi vlagă românească.

Dacă ar fi vorba numai de luarea în stăpânire a avuţiei noastre naţionale, ar trebui să ne mişcăm cu toţii ca un singur om spre a zădărnici cu un ceas mai înainte robirea noastră economică. Ceia ce se petrece sub ochii noştri este însă cu mult mai grav. Cine are o minte luminată şi un cuget curat uşor poate constata, cum Jidovimea ne-a prins într'un foc convergent, atacându-ne din toate poziţiile pe care din vreme le-a ocupat. Atacă această biată naţie românească, cu oamenii ei de merit şi cu simţ autohton, din fortul ascuns al presei, pe care a pus stăpânire; atacă din poziţia strategică a băncilor, mânuind ca instrumente docile oameni politici din toate partidele; atacă organizaţia de stat şi actuala structură socială, sub forma perfidă a democraţiei fără patrie, din sânul partidelor politice unde s'a încuibat, dictând din umbră; atacă cultura românească căutând să-i subtilizeze tot ce are original autohton, înlocuind acest preţios element cu spiritul desmăţat şi disolvant al umanitarismului cosmopolit; atacă bogăţia poporului nostru prin practica zilnică a speculii şi a falimentelor frauduloase încurajate clandestin de capitalul jidovesc; atacă sănătatea poporului român prin răspândirea alcoolului la sate şi oraşe; atacă structura etnică a populaţiei baştinaşe prin imigraţia crescândă de peste graniţe.

Suntem expuşi celei mai grele şi primejdioase ofensive, ce a avut să sufere naţiunea noastră, în cursul veacurilor. Viforul năvălirilor a trecut, neamul ne-a rămas. Astăzi nu mai este vorba de o incursiune vijelioasă; ci de cotropirea sistematică a unei populaţiuni duşmănoase şi inasimilabile, care pe măsură ce progresează îşi făureşte cu metodă fortificaţii inexpugnabile din puterea numărului, din comoara bogăţiilor acaparate, din forţa oculta a scrisului, ridicându-se ca un implacabil adversar faţă de un popor blajin, prea puţin pregătit în luptă pentru existenţa, aflându-se în faza critică a consolidării sale ca neam şi ca stat.

Aici stă pericolul de moarte al chestiunii jidoveşti, pe care partidele politice, din orbire ori din interese meschine, din frică ori din neprevedere, nu o apreciază la lumina sinistră a faptelor şi a suferinţei crescânde, ce îndură poporul nostru.

Din fapte incontestabile şi din realitatea durerii, impusă ca un jug neamului românesc prin stăpânirea de fapt a Jidanilor; din amarul suferinţii, dusă până la ultima margine a răbdării, îşi trage dreptatea ei, nebiruită ca lumina adevărului, îşi trage toată puterea ei mântuitoare în viitor mişcarea naţionalistă şi creştină, captată prin organizaţia noastră.

Partidele politice ne pot prigoni, prin deslănţuirea oarbă a abuzului de putere; cei loviţi în interesele lor meschine ne pot bârfi sau îşi pot încleşta gura în tăcere, spre a nu ne răspândi numele, rostindu-l; intriganţii, ambiţioşii ori arivişţii desamăgiţi pot încerca să ne zădărnicească înaintarea; toate străduinţele vor rămâne sterpe. Noi vom păşi cu hotărâre mai departe pe calea ce ne-am croit, pentru-că impulsul adânc al simţului naţional, luminat de dreapta judecată a populaţiei româneşti, ne cere, ne pretinde, ne porunceşte să-i ducem glasul suferinţii crescânde, prin apăsarea jidovească, acolo unde mai curând sau mai târziu se vor găsi suflete curate, cari să-l asculte.

De aceia, criza care atinge astăzi *Liga Apărării Naţionale Creştine* nu-i poate sgudui temelia, ci este numai de suprafaţă, aducând într'un viitor apropiat lămurirea situaţiei prin faptul că se elimină de la sine aceia, cari s'au îndepărtat de curentul sănătos al maselor populare, când, asumându-şi puteri ce nu li se cuvin, au călcat în picioare statutele, fixate în „*Călăuza bunilor Români*".

Respectând statutele organizaţia noastră, numită *Liga statutară*, păşeşte în alegeri cu semnul ei propriu:

coprins în tabloul semnelor din Monitorul oficial No. 86 din 1926, fiind însufleţită de credinţa că alegătorii, buni Români şi conştienţi de gravitatea pericolului jidovesc, îi vor da tot sprijinul.

In lupta ce ducem, este firesc ca frontul nostru să se întărească şi cu ajutorul minorităţilor creştine, pentru-că sub cupola măreaţă a României întregite, mamă bună faţă de toţi cetăţenii loiali, nimic fundamental nu ne desparte. Impărtăşindu-ne din acelaşi regim juridic şi politic, tindem cu toţii către acelaşi ideal de realizare a moralei creştine, pe care

Iudaismul caută să o nimicească prin ori-ce mijloace.

După trista experienţă, făcută de partidele politice aservite intereselor jidoveşti, având ca ultimă dovadă recentă şi cartelul electoral al guvernului liberal cu Uniunea Evreilor Români, toată suflarea românească precum şi minorităţile creştine au datoria, izvorâtă din interesul lor bine priceput. să ajute *Liga statutară* în alegeri.

Cu cât fie-care cetăţean creştin din România întregită va înţelege mai curând rostul înalt al acestei atitudini, cu atât mai mult va contribui la prosperitatea lui proprie şi a statului român, care este ocrotitorul firesc al cetăţenilor fideli.

Ori-ce întârziere, ori-ce şovăire înseamnă a da pas Jidovimei să-şi consolideze stăpânirea începută în ţara bine-cuvântată dintre Nistru şi Tisa.

I. C. Cătuneanu.

In faţa istoriei

Savantul şi marele isteric — greşeală de tipar — N. Iorga, n'a fost totdeauna în serviciul băncii Marmorosch Blank; numai de câţi-va ani încoace, dl Iorga primeşte tantieme grase şi subvenţii dela acea bancă; numai de prin 1918, cărţile lui sunt tipărite şi răspândite cu banii lui Aristide Blank, iar fiul lui numai de câţi-va ani primeşte bursă în străinătate dela această bancă.

Aşa a spus-o cel puţin, Aristide Blank, când dl N. Iorga n'a vrut să se supună cererei acestuia, de-a întra în partidul ţărănesc . . . pentru a fi alăturea de Stere şi Lupu.

Nu, N. Iorga n'a fost acelaş om acum 20 de ani. Pe atunci era fruntaş antisemit, candida alături cu d. Ion Zelea Codreanu, ţinea discursuri antisemite la Cameră şi în popor, scria articole antisemite şi cronici cu „Evreii noştri".

Cercetaţi colecţia „Neamul-ui românesc" din 1906—1910 şi vă veţi convinge.

Iată şi aprecierile Jidanilor de atunci la adresa dlui N. Iorga:

„Cronica Izraelită" la 1910, scria: „Să discutăm, sau nu, cu d. N. Iorga? *Cu un asemenea om nu se discută*, fiindcă o discuţie cu dînsul e pierdere de timp şi este a se înşela pe sine însuşi. Căci, *ce temeiu poţi pune pe cuvintele mincinosului?*

„Evident, nici unul. Mincinosul este şarlatan, iar şarlatanul nu este decât un mincinos.

„Dl Iorga *minte* când afirmă că România e Stat înfăptuit prin sforţările numai ale rasei româneşti şi are un caracter naţional incontestabil.

„*Minte* d. N. Iorga, fiindcă România este o naţiune, iar nu o rasă, şi o naţiune care cuprinde elemente cari nu sunt de rasă latină.

— — — — — — — — —

„*Gărgăunii unui zăpăcit şi ai unui mincinos ca d. N. Iorga* nu pot ţinea loc de fapte; sunt închipuiri în cel mai bun caz, dar minciună în orice caz".

Acestea, erau aprecierile Jidanilor la adresa dlui Iorga până la tratatul dela Versailles, când dsa împreună cu Vaida ne-au aruncat în spate peste un milion de „cetăţeni" neasimilabili şi veşnic primejdioşi din punct de vedere naţional şi social.

Dl Iorga înainte cu 20 de ani nici nu ţinea discursuri ca cel de acum de la Târgu-Murăş prin care să atace studenţimea creştină, răsbunându-se că l-a părăsit.

Nu, pentrucă pentru d. Iorga, acum acum 20 de ani, studenţimea era sufletul curat al unei naţiuni şi-i plăceau manifestaţiunile une-ori chiar şi duse la extrem, pentrucă sufletul dsale era la fel cu al întregei studenţimi.

Astăzi însă, d. Iorga prins în cursa jidovească, scuipă pe întreagă activitatea dsale antisemită de acum 20 de ani. Căci, iată ce spunea d. Iorga în cuvântarea ţinută la Cameră cu privire la legea cârciumelor în ziua de 18 Februarie 1908:

„Dacă m'am hotărât să spun câteva cuvinte cu privire la legea aceasta, care este o lege ce cuprinde multe părţi bune, dar în care *aş dori alte părţi bune*, ce nu şi-au găsit locul într'însa, aceasta este pentrucă **îmi am şi eu clienţii mei. Am pe cârciumarii evrei** *din Moldova, pe cari doresc din toată inima să-i descarc de sarcina obositoare şi chiar periculoasă, uneori pentru dînşii, totdeauna pentru ceilalţi, — de-a mai desface băuturi otrăvite, fie în apropierea oraşelor, fie chiar în oraşe*".

Ceva mai la vale, în aceeaş vorbire, continuă astfel: „. . . nu numai nenorociţii aceia de mahalagii din oraşele Moldovei se sting, ei cari sunt în adevăr alcoolizaţi din cauza frecventării asidue a *cârciumelor Jidanilor*, dar, în acelaşi timp, săteanul din Moldova nu bea în sat, cât la cârciumele din târg".

— — — — — — — —

„Dle ministru, dvoastră nu aţi oprit prin legea aceasta pe Evrei de a ţinea cârciumi în oraşe, *pe Evreii speculanţi cari nu pot face altceva decât să speculeze* şi cari, orice aţi prevedea în lege, vor vinde tot rachiul cel vechiu şi, când veţi trimite pe agenţii de poliţie să încheie procesul verbal de contravenţie, se va încheia uşor... alianţa între agentul de poliţie, fie el şi de moda cea nouă — şi Evreu"...

„...*orice aţi prevedea* — continuă d. Iorga — *atât timp cât Evreul va fi lăsat să ţie cârciumă, o va ţinea ca în Galiţia, o va ţinea ca în Rusia, o va ţinea ca în Maramurăş şi o va ţinea în aşa fel, încât va prăpădi pe om*".

„...*rachiul Evreului este aşa potrivit, încât să trântească pe om la pământ, să-i distrugă orice simţ şi el să cadă ca o materie moartă în mâna exploatatorului*". (Aplauze)

„*Şi este o adevărată nenorocire că nu putem întrebuinţa acest moment ca* **să curăţim oraşele Moldovei de cârciumari evrei**". (Aplauze prelungite)

— — — — — — — —

„Şi cred că a venit timpul să ne emancipăm de controlul şi frica Europei. *Eu cred* că a venit timpul să facem aici la noi politica noastră naţională, să întrebuinţăm în viaţa noastră naţională numai elementele naţionale şi *să îndepărtăm* pe străinul nefolositor, iar cu atât mai mult pe *străinul pierzător, pe străinul ucigător, şi pervertitor al neamului nostru*".

„...în formă de lege dreaptă şi înţeleaptă şi bineîntemeiată pe motive de necesitate a vieţii noastre proprii, pe pământul acesta al nostru, noi puteam să facem acum *curăţirea de otrăvitori a oraşelor din Moldova* şi nu am făcut-o".

„Aceasta este părerea mea de *rău* faţă de legea de faţă".

Cuvântarea de mai sus o găsim tipărită în fruntea „Neamului Românesc" cu data de 22 Februarie 1908. Tot ce d. Iorga a spus atunci, noi avem şi azi în programul nostru.

Mergem mai departe şi găsim tot în „Neamul Românesc", o lună mai târziu, la 26 Martie 1908 articolul: **„Moravuri talmudice":** *„Adevărul" şi naţionalismul*". Iată ce ne spune d. Neculai Iorga în acest articol:

„...oricât le-ar plăcea, adecă ar avea *interes* să se zică Englezi, Francezi, Germani, Români, — *Evreii de pretutindeni au înainte de toate un fond naţional comun*, rezultat din câ-

teva mii de ani ai vieţii lor istorice".

„*Evreii noştri* „inteligenţi" şi „superiori", *oricât ar vorbi de asimilare, oricât şi-ar schimba numele şi ar părăsi portul lor galiţian,* oricât ar face cărdăşie cu tineretul nostru, cu lumea noastră politică, cu societatea care petrece, *sunt, înainte de toate, exemplare ain neamul lor,* — **neam cotropitor,** dar **viclean, brutal în scopurile lui, dar cameleonic în culori şi mlădios în forme,** neam consecvent faţă de interesele sale, dar cu totul inconsecvent faţă de sentimentele pe care le afişează, faţă de ideile pe care se face ale aproba, faţă de curentele şi persoanele pe care se încumetă a le judeca".

— — — — — — — —

„Te-ai revolta dacă nu ţi-ai da seama că ei *trebuie* să fie astfel. Prin ei a vorbit şi vorbeste sufletul lor naţional, de care Evreii pot scăpa, numai fiind personalităţi superioare şi nu Făgureşti de duzină or Brănişteni de cei cu toptanul".

In „Neamul Românesc" din 9 August 1909, sub titlul „*In chestia evreiască*", d. N. Iorga scrie următoarele rânduri: „...e bine cunoscut că *un mare număr de Evrei au mijloacele şi dibăcia de a se sustrage faţă de agenţii statisticei*".

— — — — — — — —

„Arendaşii evrei au provocat ori ba turburările agrare din 1907? Fără îndoială. Stoarcerile lor sunt cunoscute tuturora: ei sunt exploatatori cari merg până la asasinarea şerbilor lor, ce nu sunt în stare să se apere.

La „Flămânzi, moşie arendată şi flămânzită de Juster şi Fischer, cari instigau în acelaş timp, pentru a se îndepărta unii pe alţii, au izbucnit revoltele. Ele se îndreptau împotriva exploatării rurale, practicate cu cel mai mare cinism de arendaşii evrei, şi nu împotriva Evreilor ca rasă ori religie".

La 16 August acelaş an, sub titlul „*Cazul dela Folticeni*", d. Iorga scria că un ofiţer român a fost „*înconjurat de o haită de Jidani furioşi,* având în frunte un arendaş cu rândaşul lui, şi a fost pus în primejdie de moarte". Dacă nu se aflau pe aproape câţiva soldaţi cari să îmblătească pe revoltaţi, am fi văzut şi această ruşine: *un ofiţer de stat-major bătut şi schingiuit de Evrei în România*".

„Aceasta s'a întâmplat în Folticeni. Ce e acest oraş, poate nu ştiţi îndeajuns. *E o cetăţuie jidovească* în marginea Bucovinei, răzimându-se în trufia sa pe puterea Evreilor cari ţin încătuşată acea biată provincie românească.

La bariere se ridică arcuri de lemn în chip de poartă de cetate, ele au fost făcute cu banii comunităţii evreeşti, potrivit cu prescripţiile religioase şi naţionale care prevăd că neamul ales să locuiască în cetăţi întărite".

Articolul se termină cu următoarele: „...**sânge va curge în oraşele năpădite de o jidovime care nu mai ţine în seamă nimic şi ne insultă cinic neam, religie şi oaste.** Şi vinovaţi pentru aceste grozăvii *nu* vor fi antisemiţii, ci acei indiferenţi ori *cumpăraţi,* cari îngăduie orice elementului *cotropitor,* ducând răbdarea elementului singur îndreptăţit la viaţă naţională până la cele din urmă margeni".

Jos semnat *N. Iorga.*

In acelaş număr, la cronici cari sunt tot ale dlui Iorga, spune: „La Mihăileni, bal jidovesc pentru a se cumpăra mobilier poliţiei.

Mai mare *ruşine* se poate?"

In nrul din 4 Septemvrie acelaş an al „Neamului Românesc", găsim iarăş un articol semnat de d. N. Iorga, sub titlul „*Biblioteci populare evreieşti*", în care spune: „Ajunserăm şi aici: în câteva oraşe din Moldova Evreii au biblioteci pentru popor, şi noi nu. E ca şi cu băile: le fac Evreii fiindcă aşa le cere legea, şi, oameni buni, *ei ne îngăduie şi pe noi să ni spălăm pielea spurcată acolo unde se spală binecuvântata lor piele*".

In revista „Pentru Popor" condusă de d. N. Iorga, în 6 Ianuar 1910, găsim cu caracter groase, următoarele: **„Ce să nu faceţi".**

Să nu cetiţi gazeta **„Adevărul" şi** *„Dimineaţa" pe care le scriu cu vorbă dulce, ca să vă înşele, Jidanii, cari vă mănâncă şi ar vrea să vă mănânce şi mai mult.*

Şi acum să vedem ce învăţături dă d. Iorga poporului, în aceeaş revistă din 9 Iunie 1910.

Iată ce spune: „Unde veţi vedea un crainic de ăştia de-ai tachiştilor (cari au ţară de împărţit cu Jidanii, vezi „Foaia Oltului" 19 Ian. 1911) sau cum îşi zic ei, conservatori democraţi, să-l duceţi frumos până la casa Jidanului din sat, dacă v'a fericit Dzeu cu vre-unul, şi să-l lăsaţi acolo, întorcându-i frumos spatele ca unui înşelător; iar, dacă nu e nici un Jidan, atunci să-i arătaţi unde se mântue satul din partea cealalaltă şi să-i spuneţi că munca Dvoastră abia vă ţine pe dvoastră şi că und au mâncat atâtea omizi sătule până acuma, nu mai e loc pentru altele flămânde.

Jos, semnat N. Iorga, deputat.

Acesta este d. Neculai Iorga, sau mai precis, acesta a fost.

Noi ne abţinem dela orice comentariu, ne-am făcut o datorie de conştiinţă, şi lăsăm să judece fiecare Român această schimbare la faţă, suflet şi cap. *Ion Delapoiana.*

Bucovina căzută pradă jidanilor

Ce am fost, ce suntem şi ce vom fi?

Dela început **am fost** noi stăpânii exclusivi ai acestei ţări, pe care ne-a dat-o soarta, căci dacă aruncăm privirile în urmă câteva decenii, vedem icoana Bucovinei încoronată cu flori, vedem cum moşii şi strămoşii noştrii au păstrat cu sfinţenie tot ce a avut neamul românesc mai scump şi mai bun în acest colţ de rai. Vedem pământul strămoşesc pe care părinţii şi moşii noştri de mii de ani au trăit, pe care l'au muncit cu braţele lor, l'au iubit cu sufletul lor, l'au apărat cu sângele lor, şi şi-au luat apoi rămas bun dela dânsul, aşa pre cum şi noi ne vom lua; au privit duios lumina soarelui şi frumuseţa neasămănată a cerului, în fine vedem în icoana trecutului, verdictul strămoşesc care zice:

„Vă lăsăm vouă vesela grădină care cu multă suferinţă şi vitejie am apărat'o. Fiţi vrednici şi viteji, căci mulţi străini vor veni peste voi ca *să vă fure toate isvoarele de bogăţie să vă pună jugul pe umeri* **şi** *să vă facă robi, să vă dărâme altarele credinţei voastre, să vă pângărească credinţa* şi să-şi bată joc de oasele moşilor şi strămoşilor voştri. *Muriţi mai bine cu cinste, până la cel din urmă, decât să trăiţi în ruşinea robiei.*

Acesta a fost verdictul citit de 40 generaţii de români, cari au trăit pe aceste plaiuri, ale căror trupuri zac azi sub glia sfântă a pământului nostru.

Ce suntem: Icoana Bucovinei de astăzi este îngrozitoare, deoarece *jidanii ajutaţi de românii jidoviţi, au acaparat toate isvoarele de bogăţie şi câştig,* iar românul sărăceşte şi ajunge iobag batjocorit al străinului. *Banul jidovesc închide toate uşile,* în zadar bate românul la uşe, căci nu i-se face dreptate, *dreptatea este în mânile capitaliştilor jidani,*

ei o împart acelora cărora le convine, slugilor lor credincioase. *Jidanii*, ajutaţi de românii jidoviţi, au pus mâna lor murdară *pe întreaga avere a fondului bisericesc* ort. rom. şi exploatează o foarte mare întindere de păduri pe preţuri de râs, astfel căzând pradă averea bisericească din această regiune în mânile cămătarilor Anchauch, etc.

Jidanii din Bucovina în frunte cu Anchauch dispun şi asupra funcţionarilor statului, îi mută dela un post la altul când şi cum vor ei; avem exemplu cazul meu: Eram la Cârlibaba funcţionar la finanţe, jidanilor nu le-a plăcut, pentrucă aplicam legea, au intervenit, şi numai decât am fost mutat în timp de 6 luni, de 6 ori; în timpul din urmă eram mutat la Plasa Moldoviţa unde urmam să iau în primire postul de perceptor, dar când a simţit jidanul Anchauch de aceasta, a alarmat o ceată de „Goimi" în frunte cu Ioan Hurjui, perceptor la comuna Vama, care ca fost ofiţer în armata austro-ungară şi nu s'a jenat să deschidă luptă în contra unui român, montând o intrigă înfamă în potriva mea, înşelând buna credinţă a d-lui Administrator financiar, care a revocat două ordine date pentru instalarea mea în postul de perceptor, satisfăcând astfel poftele jidanilor hrăpăreţi, cari au mari intreprinderi de cherestea pe Valea-Moldoviţei şi în căror serviciu s'a angajat dl Hurjui şi a făcut traduceri din Morgen-Blatt, cât şi alte servicii cari degradează vaza de român. Dar nu numai eu am fost mutat la intervenţia jidanilor, ci mai mulţi funcţionari români din alte servicii, cari îşi manifestau sentimentul lor de dragoste faţă de neam şi ţară. *Funcţionarii jidani din Bucovina sunt la posturi înalte, sunt avansaţi şi sunt foarte bine văzuţi*, indiferent dacă merită sau nu, pentrucă unii Români, capi ai instituţiunilor, se lasă ameţiţi de acest neam perfid, dispreţuindu-şi neamul lor şi iubind pe această satană răutăcioasă şi periculoasă neamului românesc.

Românii din Bucovina am ajuns în aşa hal încât ne plângem de mila noastră, şi suntem blăstămaţi de înaintaşii noştrii cari ne privesc din ceruri, pentrucă am călcat în picioare verdictul sfânt lăsat dela moşi-strămoşi, lăsând ca vesela noastră grădină să cadă pradă, celui mai înverşunat duşman al neamului nostru, al creştinilor, iar *noi nepăsători trăim cu jugul pe grumazi, cu lanţurile pe mâni şi cu ruşinea în suflet*, pentrucă n'am ştiut să murim mai de mult, că n'am ştiut să-ne apărăm. **Ce vom fi:** Foarte uşor de răspuns, acea ce a spus poetul Vasile Conta: „Noi dacă nu vom lupta impotriva elementului jidovesc, vom peri ca naţiune".

Acum suntem pe pragul prăpastiei, jidanii sunt o pacoste pe capul nostru şi o mare primejdie pentru poporul român, dacă noi românii nu ne vom strânge rândurile, dacă nu vom colabora cu toţii la fabricarea armei cu care trebue să ne apărăm şi care este *Unirea*, pentru rezolvarea problemei jidoveşti, în fine dacă nu vom răspunde într'un singur glas la alarma pentru solidarizarea şi apărarea de primejdie, vom peri cum a spus filosoful şi ne vor blăstăma copiii în urmă. Să ne întrebăm ce-ar zice Ştefan cel Mare care zace sub glia rece, dacă s'ar scula şi ar vedea ce se petrece în jurul lui? Ce-ar zice când ar vedea că *lângă mormântul lui dela Putna jidanul Fischer şi-a clădit o vilă pe care a scris „Cuibul meu"? Ce-ar zice când ar merge la Suceava şi ar vedea că în jurul ruinelor cetăţii lui se află sentinele cu perciuni, şi în jurul Sftei Mănăstiri unde se află moaştele Sftului Ioan, sunt temple jidoveşti? In fine ce-ar zice când ar vedea în ce mână a ajuns toate averile neamului românesc?*

N'ar sta pe gânduri cum stăm noi astăzi, ci ar suna din goarnă alarma (adunarea arcaşilor) şi cum a învins în multe războaie, ar învinge şi în acest război cu Jidanii, scăpându-ne astfel ţara de această lepră Jidovească.

Dar oare să aşteptăm noi până ce va învia un mort să ne scape de Jidani? Nu, eu cred că datoria de români este, respectarea verdictului strămoşesc.

„Deci, fiind ora 12, Români! La datorie!"

Serghie Florescu,
din Vatra-Dornei

Liberalii roşii

Ani după ani se scurg pe crugul vremii şi dnl Brătianu plin de curaj politic ca şi adâncul mării de corăbii, tace şi face...

Cugetarea politică a dlui Iuliu Maniu, democraţia largă şi ţărănească a lui Mihalache şi experienţa de general bătrân a lui Averescu se anemiază tot mai mult sub aspra presiunea călcâiului brătienist. Chiar şi dnl Iorga se vede silit ca dela o activitate politică să bată mereu în retragere spre una culturală. Aşa încât este foarte explicabil faptul că azi liberalii apar în ochii tuturora roşii ca şi imaginile acelor inchizitori ce odinioară reuşiseră să înfăţişeze câteva decenii iadul pe pământ.

Ţara care se legănase câteva momente în iluzia unor alegeri libere va avea parte de unele liberale. Şi fără să anticipăm cu obicinuinţa unui cârcotaş de meserie, asupra viitorului, privim cu nelinişte cum se proiectează pe marginea orizontului, *liberalii roşii.*

*

Un îndrăsneţ definise odinioară istoriei Romei în două cuvinte; patricieni şi plebei. Analogia scoate clar în evidenţă aceeaşi situaţie a istoria noastre actuale care s'ar putea defini, liberali şi „restul".

Deaceea pentru noi cari nu ne ţinem nici de liberali nici de „rest" situaţia este aceea a unui spectator care-şi vede arzând casa. Căci în mod inevitabil ciocnirea dintre un interes şi un drept va duce totdeauna la un conflict.

Petre Eremitul şi baronul Walter von Habenix după spusele cronicei avură în prima lor cruciadă drept conducător un gâscan. Naţional-ţărăniştii în dureroasa farsă ce li s'a jucat mai zilele trecute, cuvântul de onoare al dlui Barbu Sirbey.

Poate o să vă pară bizară comparaţia dar asemănarea nu este greu de aflat între ambele „păţanii". Atât rămâne doar în controversă dacă gânsacul lui Habenix avea ceva din B. Ştirbey, sau fostul premier este o gâscă? Chemăriştii să decidă.

Farsa ar fi putut să rămână chiar celebră în istoria politică a ţărei dacă nu s'ar ataşa în jurul ei consecinţe ce lasă de gândit tuturora. Stima se uzează ca şi amorul. Din fiul tatălui său dnl I. C. Brătianu începe să devină un coşmar pentru un număr de oameni în permanentă creştere. Venirea la putere din nou a liberalilor nu a produs decât iritaţie şi surprize duşmănoase. Din nici o parte trucul liberal nu primeşte nici măcar un reflex de semn de aprobare. Un guvern nu îşi capătă îndreptăţirea decât din principiile supreme ale legalităţii, împrejurare ce nici când nu a ţinut să facă apanajul guvernărilor liberale.

Cum însă situaţia de acum se prezintă cu şanse duble, partidul liberal este pus mai mult ca oricând în faţa unei încerte perspective. Ori în perspectivă liniile la părere scurte, sunt totdeauna cele mai lungi.

Dl Brătianu când a declarat înainte de căderea lui Ştirbey că vrea să i-a puterea a mai pierdut odată ocazia de a tăcea.

Cronicarul de mâine nu este exclus să nu poată înregistra pe o filă galbenă o nouă ceată înfuriată care cere capul lui Moţoc.

*

Pentru noi odată cu revenirea liberalilor, reînvie durerosul calvar al comunelor de moţi lipsite de putinţa de a trăi, scandaloasele afaceri cu traverse, şi cu turme de oameni exportaţi în Brazilia. Inceputul se prezintă peste aşteptări.

Partidul liberal a reuşit să încheie pact cu uniunea evreilor români candidând pe Filderman în jud. Ilfov, iar pe Horia Carp scribul neruşinat dela „Curierul Israelit" în Bălţi. In Bucovina marii patrioţi — căci după Vintilă Financiaru a fi om de omenie şi patriot, înseamnă a fi liberal au pus lui Stranchev şi Weisselberger, iar în Ardeal pe a lui Iakoby. Şi pe deasupra tuturor acestor lucruri pluteşte sfidătoare neruşinarea condotieră a bancherilor Berkovits, ocrotită de autoritatea liberală.

— Şarpele omoară, floarea lotusului, dă nebunie după cum liberalii reped mereu duşuri pe capul bietei ţări. Impart dreptate căci diavolul când vrea să-si râdă de oameni face pe hoţ judecător.

Poporul docil şi răbdător suferă arareori scrâşnind din dinţi, iar conducătorii de partide se neurastenizează în declamări sterile în faţa intransigenţei liberale.

Tancrezii sunt stăpâni la uger, liberă frauda, liber paşaportul. Şi nimeni nu aude cum strigătul neputinţei creşte mereu şi nimeni nu îşi dă seama că acesta este cel mai groasnic semnal de primejdie.

„Călcâiul mojicului se apropie tot mai mult de piciorul boerului şi încurând îl va călca pe bătătură.

Cr. Ureche.

Ce ne mai rămâne de făcut?

Intreaga presă românească s'a ocupat la timpul său cu cazul învăţătorului din Teleneşti care a fost maltratat de jidani în mod îngrozitor pentru simplul motiv că e român. Din judeţele Maramureş, ne vin ştiri tot mai dese că intelectualii români sunt maltrataţi. In aceste cazuri ca şi în multe altele, autorităţile Statului s'au mulţumit să încheie „cuvenitele procese verbale" urmând ca sancţiunile să se aplice după tipicul zilelor înşirate în calendarele greceşti.

In administraţia publică din Ardeal minorităţile şi în special unele consilii comunale, compuse în majoritate din acestea, îşi fac de cap, bine înţeles fără să fie stânjenite de acei cărora le revine datoria să înfrâneze poftele cari depăşesc normele admise de legile Statului nostru excesiv de tolerant. Şi fiind că pofta vine mâncând, am avut prilejul să vedem mai mulţi profesori din comisia de examinare pentru bacalaureat din Cernăuţi bătuţi pe străzi, ziua 'namiaza mare de către elemente minoritare, cărora nu le-a convenit să fie examinate de către iluştri profesori români. Şi de data aceasta s'au încheiat „cuvenitele procese verbale".

Faptele astfel expuse, s'ar părea de necrezut sau în cel mai bun caz exagerate; în realitate ele corespund perfect adevărului. *Bunăoară prin Maramureş un creştin nu poate să treacă fără ca să nu se expună la hărţuială cu hoimanalele jidoveşti, încurajate în mare măsură de aceleaşi procese verbale.*

Mai mult chiar. Legea repaosului duminical pentru noi creştinii de două ori lege; lege D-zeească şi lege consacrată printr'o intocmire constituţională, tot de către jidani este călcată în adins pentru a batjocori elementul creştin şi prin el elementul român. Exemple în com. Negrileşti jidanul Doppelt şi în Reteag jidanul Matias.

Jidanii în zile de Duminecă îşi desfac mărfurile în văzul şi cu toleranţa păcătoasă a autorităţilor.

Acelaş caz şi cu ordinele privitoare la minorităţi. S'a impus funcţionarilor minoritari după o păsuială de 7 ani de zile să-şi însuşească limba oficială pe care esclusiv o pot întrebuinţa în oficiul Statului. Instituţiile cu personal numeros au afişat tablete cu inscripţia „Se va vorbi numai româneşte" pentruca funţionarii unguri când întâmplător ai vre un lucru cu ei să te întâmpine cu răspunsul în limba maghiară.

Poftiţi la gara Cluj, biroul de preluare a mărfurilor pentru mare iuţeală. Un magaziner face pe şeful şi în plus fără ştirea şi încuviinţarea dlui director regional dr Hossu încasează în mod abuziv pe particulari de câte 20 Lei sub pretextul complectării foilor de transport. Şi mai are nasul să vorbească numai ungureşte. Cazul nu e izolat; dintr'o nenorocită concepţ e a minorităţilor în întreg cuprinsul Ardealului în oficiile publice se vorbeşte paralel cu limba română şi cea maghiară; bineînţeles ultima fără nici'o justificare. *Faptul în sine denotă o totală lipsă a controlului din partea celor obligaţi să aplice legile şi regulamentele Statului.*

Insemnăm aceste constatări arhicunoscute cu o îndreptăţită revoltă. Deoparte jidanii atacă şi maltratează românii, dealtăparte autorităţile se mulţumesc să dreseze procese verbale devenite cu totul inutile.

Şi când vedem că asemenea cazuri se repetă zilnic şi când mai vedem că nu se iau măsuri serioase de indreptare, întru-câtva lăsând să se creadă în complicitatea autorităţilor, suntem în drept să ne punem întrebarea: ce ne mai rămâne de făcut?, Ce-ar trebui să facem ca jidanii să nu maltrateze pe români şi ce-ar trebui să facem ca în oficiile publice să se vorbească româneşte? Sunt două lucruri imperios necesare pentru consolidarea situaţiei Statului injghebat cu cunoscutele jertfe.

Cei cari ne-am adunat în jurul steagului *Ligii Apărărei Naţionale Creştine* răspundem hotărât că întărindu-ne rândurile cu acei setoşi a vedea patria înflorind şi luptând înainte vom atinge ţinta finală. Suntem convinşi că răbdarea nu ne-a părăsit şi încrezători în izbândă ne vom continua munca începută. Cu cât lupta va fi mai grea, cu atât acţiunea va fi mai temeinică iar când programul nostru va fi lichidat rezultatul va avea imprimat caracterul durabilităţii.

At. Motogna.

Români,

Votaţi pe candidaţii L. A. N. C. statutare cu semnul dacă vreţi rezolvirea problemei jidoveşti în ţara românească.

Liberalii şi Jidanii

Reproducem mai jos din ziarul *Viitorul*, din 26 Iunie 1927, următorul apel al Uniunii Evreilor Români, prezidată de W. Filderman, prin care se consacră cartelul electoral şi legăturile strânse între Jidani şi partidul, care totuşi se întitulează *naţional-liberal.*

Liberal, da, pentru-că în concepţia lui exagerată despre liberalism a dărâmat graniţele patriei, strângând la sân pe toţi veneticii semiţi, cari pot fi *cetăţeni constituţional*i ai României, dar *Români nici o dată, în vecii vecilor*, **nu.** Istoria ne stă martură că nu s'au asimilat în nici o ţară din lume. Când însă partidul liberal procedează astfel, nu mai are dreptul să-şi zică *naţional*, pentru-că naţiunea română nu se compune de cât din Românii de baştină, putând coprinde şi acele elemente, cari au dovedit că s'au asimilat aşa cum s'a întâmplat cu Armenii din Moldova şi diferiţii creştini aşezaţi în cursul veacurilor printre noi, astăzi absorbiţi fără urmă în corpul etnic al naţiunii.

Aşa dar, Dlor liberali nu vă mai împănaţi cu titluri ce nu vi se cuvin, şi vă rugăm a tolera, la umbra legalităţii pe care aţi promis'o, să publicăm mai jos apelul menţionat, care vă pune în adevărata lumină în faţa opiniei publice. Iată cum sună proza lui Fiderman:

„Reprezentanţa „Uniunei Evreilor Români“ aduce la cunoştinţa populaţiunei evreeşti din întreaga ţară următoarele:

„Având în vedere dorinţa din nou exprimată de M. S. Regele ca ţara să fie guvernată în spirit de conciliere către toţi aceia care locuesc această ţară şi s'au legat de destinele ei;

„Insufleţiţi de încrederea în împlinirea cuvântului M. S. Regelui de către partidul liberal chemat la conducerea ţării ca să soluţioneze grelele probleme, impuse de interesele superioare ale consolidării şi propăşirii Patriei;

„Ţinând seamă şi de faptul că partidul liberal i s'au alăturat pentru desăvârşirea operei de guvernământ, în aceste vremuri de hotărâtoare îndrumare şi înfăptuire, şi alte partide şi grupuri democratice;

„Având în vedere că „Uniunea Evreilor Români“ urmăreşte rezolvirea unor probleme printre cari cultul şi şcoalele, că ele nu sunt potrivnice nici siguranţei nici consolidării Statului, în ţara al cărui pământ l'au sfinţit cu sângele bunicilor, părinţilor şi copiilor noştri în trei crâncene războae, că ele au găsit ecou la toate guvernele şi diferite mesagii regale au şi făgăduit rezolvarea lor;

„Având în vedere că partidul liberal a declarat că dezaprobă cu egală tărie orice agitaţie menită să provoace discordia întie cetăţenii ţării, fără deosebire, a promis în mod constant că va rezolva în cadrul legilor şi în deplin acord cu interesele supreme ale Statului proplemele ce ne interesează;

„In baza mandatului dat prin unanim de către adunarea delegaţilor secţiunilor „Uniunei Evreilor Români“

„Reprezentanţa „Uniunei Evreilor Români“.

„Decide:

„Intreaga populaţiune evreească din tot cuprinsul ţării este invitată să voteze în alegerile pentru cameră şi senat pentru listele partidului liberal“.

Viaţa lui V. Conta şi ce a făcut el pentru naţiunea sa

Marele filosof şi antisemit V. Conta, s'a născut după cum arată chiar el pe fila unui caet, din colecţia de manuscrise, păstrate de Maria Băluşescu „la Cahul, în 15 Noembrie 1845, la răsăritul soarelui. Mama mi-a spus că era un frig grozav şi că tata s'a bucurat că sunt băiat şi nu fată. Am fost botezat în comuna Ghindăoani, unde fusese numit tata preot“.

In acest sat, vecin cu Humuleştii lui Creangă şi-a petrecut Conta viaţa copilărească. Aceste locuri încântătoare din nordul Moldovei, au avut darul să fascineze mintea lui Conta, care în tovărăşia altor copii de seama lui, colindau potecile şi munţii ce duceau la stână, împrietenindu-se cu ciobanii şi ascultând poveştile lor. „Nu voi uita niciodată frumoasa mea copilărie care s'a scurs într'o fericire deplină în satul Ghindăoani“ spunea V. Conta.

Şcoala primară a făcut-o la un dascăl. A urmat la „Academia Mihaileană“ din Iaşi, iar după terminare a urmat în streinătate la Anvers-Belgia.

V. Conta a reuşit să-şi ia diploma de capacitate la institutul de comerţ din Anvers, licenţa şi doctoratul în drept la Bruxelles, în scurtul timp dela 1869—1872.

Pe cât i-a fost copilăria fericită, pe atât i-a fost restul vieţei de trist şi amar. Conta în viaţa s'a efemeră a luptat pentru deşteptarea poporului la „Conştiinţa Naţională românească“, operă ce azi se efectuează de L. A. N. C. şi instituţiile de cultură cu adepţii ei.

Conta, deşi nu era un temperament combativ şi puteai discuta cu el în toate privinţile, având un suflet conciliant; când ajungea la chestiuni despre Jidani, nu-l mai cunoşteai, din blând, şi bun devenea rău, iar glasul lui dulce şi plăcut lua accente aspre şi violente.

Conta, a dat strigătul de alarmă şi a cerut să se ia măsuri contra jidanilor, care caută pe toate domeniile Statului nostru să se infiltreze mai adânc şi la urmă când se vor simţi stăpâni pe destinele Patriei noastre să ne sugrume. Iată-l pe Conta de la vorbă la fapte. Prin energia şi puterea sa herculiană a apărat drepturile sfinte al acestui neam, când prin tratatul din Berlin, ni-se impuse ca să acordăm în masă Jidanilor drepturi politice, o lovitură dureroasă pentru noi, din punct de vedere social. Pe când guvernanţii din acel timp se pregăteau ca să îndeplinească hotărârea celor din Berlin, o sentinelă sta, care privea asupra morţii ce se pregătea poporului român. Acea sentinelă era Conta. Antisemit înverşunat, se hotăreşte a face o grupare politică cu scopul de a combate ideile revizioniste cu privire la art. 7 din Const., putând astfel să între în parlament ca ales al poporului din ţinutul Iaşilor.

Cu mari greutăţi a reuşit. Conta, deşi bolnav de cea mai periculoasă boală, care seceră atâtea vieţi în floarea iasă din casă cu tot răul ce şi-l pricinuia şi prin faimoasele sale discursuri arată aşa de bine pericolul jidănesc din punct de vedere naţional, arătând foarte clar chestiunea evreiască. Opinia publică era cu el, şi curentul antisemit era în plină creştere.

La sfârşitul alegerilor Conta este alesul Iaşilor. Prin o voinţă puternică în lupta electorală, iasă triumfător. Nu că avea dorinţa de a se

mândri ca să fie în parlament. El mergea pentru neamul său să-i apere interesele, existenţa sa ca naţiune şi pentru a opri pe cei de la cârmă să săvârşească, la finele sec. XIX, o crimă naţională în România mică.

Acum Conta ales, deveni pentru Jidani, duşmanul de moarte. Cum să scape de el se întrebau hahamii? Au găsit cheia. Evrica! Să-l ademenească cu arginţii lui Iuda Iscarioteanul. O delegaţie compusă din fruntaşii perciunaţilor se duc cu pungile de galbeni, 70,000 (şapte zeci de mii) ca astfel Conta să închidă ochii şi să nu zică nimic contra revizuirii art. 7.

Crezând conrupătorii că vor isbuti să ademinească pe Conta cu ghişeftul lor, ei nu-şi dădeau seama cu ce tărie de caracter aveau de a face.

Marele Român şi patriot Conta, refuză însă oferta cu idignare.

Iată-l pe Conta în adunarea deputaţilor, rostind faimosul discurs în zilele de 4 şi 5 Sept. 1879, „Chestia Evreiască“, aplaudat de întreaga adunare. Conta spune că art. 7 din const. aşa cum este redactat este pentru onoarea Naţiunei Române, conform şi cu ştiinţa şi cu ideile veacului nostru. Apoi arată că un stat ca să poată exista şi prospera, trebue ca cetăţenii acelui stat să fie din aceaşi rasă, din acelaş sânge. Căci numai acel stat e unitar ai cărui indivizi sunt zămisliţi din aceaş rasă, sunt de aceiaş sânge, au aceleaşi idei, sentimente şi idealuri, aşa că la vreme de nevoe, la ocaziuni mari inima tuturor va bate în acelaş fel, mintea tuturor va adopta aceiaşi opinie. Chiar ştiinţa cere ca cea dintâi condiţiune pentru existenţa unui stat, este ca poporul să fie din aceiaşi rasă. In înfăptuirea marelui Ideal naţional de liberarea fraţilor de peste Carpaţi, Jidanii crescuţi, hrăniţi din pământul nostru, nu s'au arătat diametral opus, cu tendinţele noastre? Da! Fiii României, muriau în luptele cele mai înverşunate pentru cauza noastră, iar Jidănimea era în serviciul adversarilor ca spioni, sau dosiţi, pentru a fi înafară de orice pericol.

La 1879, cereau drepturi deopotrivă cu băştinaşii pe motiv, că au luat parte la războiul pentru neatârnare. Câţi jidovi şi-au dat sufletul pentru Patria României? Nici unul. Mi se pare vreo 3—4 dispăruţi.

Urmărind mai departe discursul său ne arată că pentru ca străinii să fie admişi la împroprietărire, şi la cetăţenia unui stat, trebue ca acei străini să se contopească în naţiunea dominantă, cu alte cuvinte, să se amestice cu totul aşa în cât la urma urmei să rămână în stat tot unul şi acelaş popor.

Jidanii însă au dovedit în cursul veacurilor că sunt inasimilabili, nu s'au pierdut nici printre celelalte popoare mai tari şi nu se vor pierde nici printre noi. Deci, nu este permis legiuitorului român, să nu ţie seama de acest fapt.

Legiuitorul de la 1866 a lucrat şi prudent şi raţional când a oprit pe jidani de la împământenire. Iar legiuitorii de la 1879, în frunte cu Conta, Eminescu etc. iarăşi au fost la înălţimea chemării lor.

Numai cei de azi au dat cu mâinele pe spuză şi n'au simţit că s'au ars. Dacă Conta ar apărea să vadă cum cauza sa apărată cu atâta energie şi abnegaţie se găseşte dată înlături ca nefolositoare, ar răsuna, desigur alte discursuri fulgerătoare, nu împotriva jidanilor, ci împotriva jidoviţilor.

Dacă ar vedea halul în care am ajuns după 50 de ani s'ar cutremura de groază şi nu căuta să intre mai adânc în fundul pământului ca să nu mai vadă şi nici să nu mai simtă durerea poporului de sub călcâile jidoveşti.

Aşa am fost noi ursiţi, ca aproape dela naşterea noastră să fim călcaţi de popoarele năvălitoare, să ne jefuiască şi să ne distrugă. Dar încordându-ne puterile i-am alungat, ei au trecut, noi am rămas. S'au dus Hunii, Goţii, Avarii, Bulgarii, Ungurii. Au venit Turcii. Prin spada lui Ştefan cel Mare şi sfânt, a lui Ţepeş Vodă, Mihai ghiaurul dela Călugăreni, ne-am curăţit ţara şi de aceste lifte. Au venit Grecii din Fanar, dar olteanul Tudor le-a arătat şi lor drumul. Iată-ne după puţină linişte, năpădiţi, sufocaţi, de alţi nepoftiţi musafiri, care sunt mult mai periculoşi ca toţi năvălitori. Oare pentru dlor să nu avem un leac ca să ne vindecăm? Da! Puţină încordare, fraţilor, şi cum ne-am debarasat de toţi, cred că prin voinţa Domnului ne vom descotorosi şi de această plagă.

Pe cine am strâns noi la pieptul nostru? Pe rebegiţii din Galiţia şi din toate ţările de unde au fost alungaţi, ca astăzi când s'au desgheţat să ne muşte. Cui am dat drepturi? Acelor care în totdeauna au speranţa de a dobândi acel Ierusalim şi acea Palestina închipuită şi care îşi zic „la revedere în anul viitor la Ierusalim“, când ies din Sinagogă.

Acelor care pretutindenea pe unde au trecut au ruinat, au conrupt nimicind popoarele creştine prin alcoolism şi depravare.

In Egipt, în Babilonia, în imperiul Roman şi în zilele noastre în fostul imperiu ţarist în Austro-Ungaria şi Germania. Aceleaş fapte se repetă.

Pretutindeni însă ei au fost măcelăriţi.

Noi astăzi când vedem că se pregătesc pentru a ne înmormânta stăm şi ne uităm la ei, şi nu numai că nu atacăm, dar nici măcar nu ne apărăm.

E timpul ca fiecare român să-şi zică:

„Voiu prinde arma şi în luptă
Cu foc arzând'm'oi avânta
Şi voi lupta sub steagul ţărei
Sub tricolor cu „Svastica“

(Aurel Dobrovici)

Poate că li s'au dat atâtea drepturi, crezând acei ce le-au acordat că se vor adapta mediului, se vor asimila cu baştinaşii. Niciodată! Marele împărat Napoleon I. a voit să încerce a asimila pe jidani, adunând 70 de rabini, pentru a face schimbări în talmud. Aceştia au promis că se vor căsători, însă nici azi nu intră în relaţii de căsătorie cu familiii de Francezi.

Astfel că Franţa a fost momită şi pe rând toate ţările din Europa.

Jidanii de azi visează o Palestină pe care şi-au pus în gând s-o intemeieze în hotarele Daciei între Tisa Nistru, Dunăre şi M.-Neagră.

Urlă zilnic că sunt, persecutaţi şi totuşi năvălesc din toate colţurile lumii.

Dispunând de drepturi politice, numărul lor mărindu-se, vor ajunge să ocupe poziţiunile cele mai înalte, fundaţiunile publice cele mai mari şi să puie mâna pe puterea legislativă, în cât la un timp ţara să devină jidovească. Palestina Mare.

Avem însă o nădejde că L. A. N. C., va veghea şi va duce lupta împotriva acestor vagabonzi împiedecând realizarea planurilor lor criminale.

Să ne trăiască „L. A. N. C.“ cu deviza „Christos, Regele, Naţiunea“.

Ioan V. Mihaiu,
dir. învăţător, (Gherdana-Tecuci)

DIN ȚARA MOȚILOR

De ce nu se desvoltă comunele rurale și nu se aplică legile, între Carpați și Tisa

Multe comune românești stau între hotarele lor nemișcate, de par'că dorm somnul cel vecinic, nu dau nici un semn de viață. Nu încearcă să facă nimic, rămân tot în ogașul cel vechiu. Nu'și trimit copiii să îmbrățișeze meseriile și comerțul, nu-i trimit să urmeze școli mai înalte; cu toate că sunt mulți cu stare materială bună. Par'că nu văd cu ochii ce se petrece în jurul lor, cum alte neamuri și mai ales Jidanii înaintează cu pași uriași spre desvoltare și cultură. Ce este cauza? Nu se poate ca țăranul român să fie așa laș, să fie așa nepăsător . . .

După cum se poate constata, acestea stări de lucruri provin dela conducătorii comunelor. Multe comune curat românești dintre Carpați și Tisa au și acum în fruntea lor câte un Domn notar, care lucrează și acum tot pe calapodul vechiului „Notarăș" cred și acum că au la spatele lor tot pe cei cu pene de cocoș în pălărie. Sărmanele pene, de multe ori o pățeau mai multă minte acolo unde creșteau acelea pene, ca în capul pe care erau purtate.

Acești domni „Notarăși" cari acum zece ani recrutau pe cei mai luminați fii ai poporului român, și-i internau în Șopron, fără deosebire de profesiune; ci dela opincă până la Vlădică, toți aveau aceiaș soarte, dacă nu erau pe placul domnii Lor; acești „Domni" nici acum nu se pot împăca cu stăpânirea românească, ci comunele care-s lovite de soarte să aibă un astfel de Notar, acelea nu se pot bucura de acea mare fericire de care se bucură celelalte comune. Se vor întreba mulți pentru ce? Răspund, tot eu: acea comună care are un astfel de conducător ori ce contribuție face față de stat i-se pare de zece ori mai mare ca altei comune care are în fruntea ei un notar cu suflet de român, pentru că notarul zilnic are legături cu oamenii și dacă e străin de neamul nostru nu le explică nici odată datorința de-a contribui într'o măsură oareșcare la consolidarea statului, ci spune tot contrarul, ori ce se întâmplă toate le aruncă în sarcina conducătorilor mai înalți și în a statului și bietul țăran le ia toate de bani buni, el crede sărmanul că tot ce dă el din buzunarul lui, dă numai ca să-i cheltuiască cineva fără nici un rost. Conducătorul cu suflet de român le explică toate pe larg cu vorbe frumoase, iar țăranul nici nu simte c'a plătit ceva.

Dela acești slujbași de neam străin nici nu așteptăm noi așa multe. Știm noi că aceștia urăsc din suflet pe țăranul român care a îndrăsnit ca în vara anului 1920 să joace cu opinca lui, Hora Unirei în piața Budapestei.

Durere însă că se găsesc între Domnii Notari și câte unul de-ai noștri, sânge din sângele nostru, care din poftă să-și umple buzunarul, uită că bietul țăran român trebuie și ajutat și nu numai asuprit, că asuprit a fost el destul una mie de ani, când nu avea la cine se plânge și cine să-l asculte.

Și cu toate acestea unii dintre acești Domni, pentru ori ce lucru fie el cât de mic, croiește bietului țăran așa taxe, de se strâmbă de spate sub povoara lor, rămânându-i șerparul lipit, iar copiii pe sărbători fără opincuțe, ba n'are noroc nici de purcel de Crăciun, dacă încape numai odată pe an, pe mâna unui astfel de notar. Acești Domni se vede că nu au lăpădat din sufletul lor nici acuma regulamentul de asuprire a lui Tisa Pista.

Intre comunele cele mai lovite de soarte era în trecut și comuna noastră Bologa. Mi-aduc bine aminte cu toate că eram tinăr, cu câtă groază în suflet, așteptau bieții mei părinți și cu ei întreaga comună, ziua care era fixată, să vină în comună Dl „Notarăș".

Deodată cu prăbușirea stăpânirei unguerști, a căzut și domnia „Notarășilor". Dela înfăptuirea României-Mari până la finea anului 1925, comuna noastră a și uitat de atot puternicia Dlor „Notarăși" precum și de taxele ce le știau croi acești domni, deoarece am avut un notar crescut în mijlocul nostru care ne cunoștea toate necăzurile și durerile.

Asemenea ne-a dat tot sprijinul pentru a ne putea desvolta atât pe teren economic cât și pe cel cultural. Ne-a dat sprijinul moral și material la înființarea unei Bănci Populare și a unei Cooperative.

Dela începutul anului trecut, poate pentru păcatele noastre, ne-a venit alt Dn. Notar. Cum Notariatul nu e în comuna noastră, ci în comuna Morlaca, acest Dn Notar foarte rar ne face vizita cu toate că suntem o comună lipsită din mai multe puncte de vedere. Totuși din 10 Iulie 1926 până azi numai de două ori a venit în comuna noastră. Apoi cine are ceva afaceri pe la Notariat, acela își reamintește de „Notarășii" de pe timpuri . . . și ca să nu lungesc vorba, arăt în fuga condeiului, câteva date din care se pot vedea ce taxe, are în vigoare Dl Notar din Morlaca, după cum urmează:

1. Dela Gordan Marie văduvă din comuna Bologa pentru o cerere de dispensă din Armată făcută fiului ei îi ia Dl Notar suma de Lei 1040 (Unamiepatruzeci lei).

2. Dela văduva de războiu Onița Haș pentru o astfel de cerere îi cere suma de Lei 1154, din care îi plătește 800 lei (Optsute) deoarece cererea până azi nu s'a primit.

3. Dela Petru Pora pentru semnarea unui certificat de prețuire a unui teren în valoare de 20000 lei, îi cere 400 lei pe care-i și plătește.

4. Dela George Potra pentru un astfel de certificat aceiaș sumă, ca mai sus, însă George îl lasă cu certificat cu tot.

5. Dela văduva Ileana Mezei pentru facerea inventarului mobilelor și imobilului rămas după soțul său în valoare de 40.000 lei i-a luat suma de Lei 3100 (Treimiiunasută lei) liberându-i chitanță pe 1000 lei.

6. Dela văduva de războiu Varvara Potra pentru o cerere de dispenză din armată, a ginerului său îi cere suma de lei 5000 (cinci mii). Biata văduvă să plânge că-i prea mult. Dl Notar îi răspunde: Am foarte mult lucru cu o astfel de cerere, apoi ca să fiu sigur de reușita ei, trebuie să fac câteva drumuri pela Cluj, apoi acolo dacă, numai odată stau la masă cu un Ofițer de acei... mari... ehei, Lele-o foarte mult mă costă! Biata văduvă a plătit suma de lei 2500 (două mii cinci sute lei) iar restul după terminarea dispensei.

La caz de nereușită suma achitată nu se restituie ci rămâne dlui Notar pentru cheltueli; va să zică:

„Fie leac nu fie
Numai plata mea să vie"

Afară de toate acestea de mai sus, noi avem legea repausului duminical care este una dintre cele mai binevenite legi, care ar trebui să se aplice cu sfințenie. Cum să se

aplice acea lege dacă cei ce trebuie să o execute, o calcă în picioare!

Dl Notar din Morlaca ca să deie pildă oamenilor din comunele Domniei-Sale in Dumineca de 22 August 1926 în timpul serviciului divin coseşte cu 15—20 cosaşi iarba din locul numit „Hodişel" din hotarul comunei Hodiş, pentru care fapt am şi făcut denunţul cuvenit la Pretura din Ciucea, de care denunţ până în prezent nu ştim nimic.

Tot acest Domn Notar în ziua de 31 Decembrie 1926 dă ordin primarului din Bologna să se prezinte la Morlaca pe ziua de 1 Ianuarie, adică în ziua de Anul Nou 1927 cu toate Registrele etc. pentru inchiderea socotelilor, pe anul 1926. Eu cred că ştie şi domnia-sa că ziua de Anul Nou e sărbătoare...

Până ce în fruntea comunelor noastre vom avea astfel de conducători, în zadar vom aştepta dezvoltarea şi ridicarea lor, asemenea înzadar vom aştepta ca legile să se respecte, dacă chiar cei ce sunt încredinţaţi cu executarea lor, nu le respectă.

Ioan Potra.

N. R. — Atragem atenţia autorităţilor superioare asupra acestor cazuri şi cerem să se ia măsurile cuvenite împotriva acelor notari, cari au ajuns să fie o adevărată paçoste pe capul sătenilor români.

RECENZII.

O carte preţioasă

Studiu privitor la chestiunea evreiască, Prof. Resmeriţă.

Deşi este paradoxal, totuş nici o carte antisemită nu se scrie decât spre binevoitorul folos al Jidanilor.

Căci orice strigăt de ură şi de dispreţ pentru neamul ales, este un semn prevestitor care eventual îi mai poata mântui atâta vreme cât nu e prea târziu.

In Cartea cu titlul de mai sus, profesorul Resmeriţă face o clară şi laminoasă expunere a întregei chestiuni antisemite pornind dela originea acestui masiv curent şi arătându-i desvoltarea lui vijelioasă paralel cu peregrinările Jidanilor în spre Europa centrală.

Preţioasa lucrare conţine titluri scurte şi substanţiale, pe cari le rezumăm, precum urmează:

1. Jidanii se întroduc peste graniţă: prin contrabandă. Vrei, dle cititor dovadă? Iată, acel document senzaţional, publicat în revista noastră la 1 Maiu 1925. fiind un raport al comisarului regal al Consiliului de Războiu, Corp. IV. Armată către Comand. corpului IV. Armată. Il reproducem în întregime pentru a se vedea felul cum înţeleg să lucreze autorităţile româneşti, pentru apărarea statului.

Comisarul Regal către Corpul IV-armată

La ordinul dvaastră No 10143/925, am onoarea a raporta:

1. Indivizii Feghea Dabija. Ghersin Toporosky, Simcha Burchatosky, Maria Buzilă, Grigore Huscă, Şmil Colermann, Nichifor Ciuntu, Filip Vacarov, Azril Curbet, Mendel Curbet, Şaia Fuchs, Gh. Beleuţă, Gavril Ţenti, Ana Mariciuc şi plut. Giroveanu I. Rgt. 3 Gr.

Aceştia, toţi la un loc, formau o organizaţie, care se ocupa cu trecerea refugiaţilor evrei din Ucrania în Basarabia.

2. Nu mai este nimeni amestecat în această afacere decât cei mai sus notaţi.

3. Afacerea este în curs de cercetare. Indivizii Gh. Toporovsky şi Simcha Burchatovsky **erau agenţii Uniunei evreilor pământeni**, cari veneau la gara Dochia şi primeau refugiaţii, pe care-i conducea la Bucureşti, având la ei — **date de Uniune** — bilete de liberă petrecere în ţară, căpătate dela Siguranţă.

Aceste bilete erau în alb

S'a crezut necesară o descindere la *Uniunea evreilor pământeni şi a agenţilor ei pentru a descoperi mijloacele, actele şi numărul de contravenienţi la trecerea frontierei, însă* Ministerul de Războiu, Secret. General, ne ordonă a ne considera cererea de percheziţie făcută parchetului Trib. 6 Ilfov, **ca retrasă,** pentru Uniunea evreilor pământeni. (*Telegr. No. 654, din 27/I—925*).

4. Nu s'a mai descoperit nimic care ar interesa siguranţa Statului.

9/II 1925.

Raportor (ss) Indescifrabil

Credem că orice comentariu asupra acestui document e de prisos şi trecem mai departe cu recenzarea cărţii dlui Prof. Resmeriţă.

2. Jidanii devin cetăţeni români prin actele ticluite de rabinii lor cărora autorităţile româneşti printr, o revoltătoare, lipsă de prevedere le-au acordat dreptul de a confecţiona acte, înlăturând funcţia firească a celor în drept.

3. Jidanii. odată încetăţeniţi, încep opera specifică, îmbogăţindu-se repede şi ducând la sapă de lemn populaţia autohtonă. Trăesc din munca şi din belşugul populaţiei rurale, aşa fel încât în Maramurăş e o vorbă care sboară din gură'n gură că 2 Români întreţin un Jidan! Această afirmaţie o avem din pana cunoscutului publicist Dr. V. Filipciuc, care multă vreme a funcţionat ca prim pretor într'o plasă din Maramurăş şi deci nu se poate spune, fiind la faţa locului şi având experienţa administrativă, că a scris o exageraţie.

4. Jidanii constitue pe pământul românesc un element parazitar, care suge averea şi vlaga popurului român. Nu e nici o exageraţie în această afirmaţiune. Omul cu mintea cea mai pătrunzătoare şi cea mai ageră din câţi a existat în ultimele secole în Europa, acela care a încununat fruntea Franţei cu cel mai strălucit nimb de glorie ce se poate imagina şi care in acelaş timp a fost şi cel mai mare spirit organizator, pentru că avea simţul realităţii ca nici unul altul — ne gândim la Napoleon I. — a spus despre Jidani că sunt **„lăcustele şi omida Franţei".**

Prin urmare dle cetitor, afirmaţiunea noastră nu numai că nu e exagerată, comparând situaţia Franţei din timpul lui Napoleon I cu a României de azi, ci este departe de a fi suficientă.

Urmăm mai departe firul ideilor dlui Resmeriţă, şi rezumăm:

5. in industrie şi comerţ: se îmbogăţesc prin speculă ori falimente.

6. In şcoală: Creştem duşmanul culturii româneşti.

7. In armată se războiesc: la partea sedentară.

8. In magistratură: împart dreptatea după mituire.

9. Ca bancheri excrochează pe depunători şi frustează fiscul. Aduţi aminte dle cetitor, de Alschek şi Bercovici aliatul partidului liberal gazda Jidanului Văitoianu—Weithoffer.

10. In lăuntrul ţării dupăce ne

mulg, ne sug şi ne prăpădesc cu alcool, sau *ne cumpără conştiinţele*, mai au cinismul să ne dispreţuiască adânc după cum rezultă din vorbele lui Mochi Fischer, — în România Mică numit *Vampirul Moldovei*, — vorbe care biciuesc până la sânge mândria şi demnitatea noastră, când pripăşitul îmbogăţit din holdele de pe valea Siretului şi sudoarea ţăranului român, are curajul să spună, faţă de curentul antisemit mereu crescând de acum 20 de ani, următoarele vorbe: **„Pe cei mari îi plătesc,** *pe cei mici îi stuchesc* (îi scuip).

Iată cari sunt sentimentele lipitorilor faţă de societatea din sânul căreia se îngroaşă.

11. Inafară, peste graniţă, rasa veşnic ingrată şi necruţător duşmănoasă contra noastră, nu încetează un moment să ne bârfească cu toate mijloacele cele mai perfide şi nu pregetă a clătira prestigiul statului român prin intervenţiile ce provoacă la Liga Naţiunilor (clubul bancherilor jidani) contra ţării noastre.

12. Iar biata naţie românească, rabdă şi se şterge de sudorile de sânge, lăsându-se condusă de un Lupu şi mulţi alţii ca el, care au declarat că nu există un pericol jidovesc.

S'au revărsat ca un puhoiu murdar, inundând toate ramurile de activitate: azi sunt gazetari. Blumenberg şi Honigman vorbesc în numele cinstei, în numele ţării şi în numele neamului românesc. Azi sunt deputaţi, senatori, mâine miniştri, şi pe unde trec, se usucă în urma lor şi piere orice viaţă.

În politică sunt cei mai deştepţi, adică cei mai disolvanţi; cei mai oporturnişti, adecă cei mai profitori, total lipsiţi de scrupul.

Intr'o multiplă balanţă, au diferiţii şefi de partide şi când urcă unul spre dealul Mitropoliei — coboară şi sunt puşi — ceilalţi.

Singurul obstacol serios: **studenţii şi judecata oamenilor de bună credinţă.**

La sfârşitul cărţii găsim următoarele cuvinte despre *„Liga Apărării Naţionale Creştine“*.

Liga Apărării Naţionale Creştine şi menirea ei.

— Este o lege firească, după care organul este creat de o funcţiune. Şi în viaţa socială este acelaşi lucru; necesitatea crează organul. Până când nu s'au înmulţit evrei în România nu se ştia vorba *antisemitism*. Când însă evreii s'au înmulţit şi mai mult, prin alipirea ţinuturilor româneşti desrobite şi când evreii astfel au prins curaj şi au început să devină agresivi, în diferite centre s'au format însoţiri româneşti de protestare şi de apărare; iar apoi toate aceste celule sau unit, formând *Liga*. Scopul ei îl arată chiar numirea — „apărare“ iar nu agresiune. Deci membrii Ligei nu trebue şi nu pot să fie nici vânători de situaţii politice sau profitori de căpătueli, nici provocători de scandaluri sau de cruzimi inutile. Menirea *Ligei* este mult mai înaltă şi anume să facă educaţie şi pregatirea tuturor spiritelor, dela elevul din şcoală şi până la primul ministru şi înaltul diplomat, în această direcţiune: **salvarea neamului şi a patriei, de pericolul evreesc.** Acest *ideal naţional* născut din prevederea celor bătrâni şi din suferinţa celor tineri, trebue pus la înălţimea acelor mari înfăptuiri dela 1821, 1859, 1877 şi 1916.

Iată pentru ce, orice bun român, din orice partid politic ar fi, dacă înţelege acest rost al *Ligei*, trebue să-i dea spriiin cu vorba şi cu fapta ca să'şi poată îndeplini misiunea.

Din cartea dlui Prof. Resmeriţă ca şi din copia fidelă a împrejurărilor, problema jidovească apare ca o necesitate ce îşi reclamă rezolvarea iminentă. Pentru acei cari se interesează de sănătatea lor şi a ţării, cartea aceasta, care conţine 50 pg. şi se vinde cu 8 Lei, constitue un îndrumător admirabil şi un motiv de cugetare serioasă pentru cel cu dragoste de neamul ce l-a zămislit.

Ea nu va trebui să dispară din vitrinele librăriilor decât odată cu evaporarea neamului lui Iuda de pe aceste meleaguri.

Inmormântarea Inginerului Teodor Zernoveanu

In ziua de 11 Iunie a. c. s'a făcut în Ploeşti cu mare pompă înmormântarea inginerului Teodor Zernoveanu, luând parte la această tristă ceremonie familia îndurerată, prietenii, foarte mulţi funcţionari superiori din Direcţia Generală a R. M. S.; Directorii şi funcţionarii de salină şi fabrici.

Prea sfinţia sa Arhimandritul Scriban şi Dnii ingineri Alexandrescu şi Tacit au arătat meritele defunctului ca om şi inginer.

In vâltoarea vieţei noastre politice trec adeseori neobservate dispariţiile personalităţilor de seamă cari contribue la mersul greu al carului statului.

Unul dintre aceşti funcţionari superiori de seamă, era regretatul inginer Th. Zernoveanu.

Original din Braşov; şi-a făcut studiile la şcoala politechnică din Freiberg; iar după absolvire cu succes, eşind inginer de mine, a venit în ţară ocupând servicii ca inginer la societăţi de petrol, iar în 1908 a fost numit Director al Salinei Tg.-Ocna şi apoi la Salina Slănic jud. Prahova, unde a funcţionat până la moarte.

Până la declararea războiului, a organizat aceste două Saline, iar de atunci a fost nevoit ca român ardelean să părăsească Muntenia fiind cotropită de Nemţi; astfel că Direcţia Generală a R. M. S. l'a însărcinat din nou cu conducerea Salinei Tg.-Ocna, care era în zona de bătae.

Aici, ca bun patriot şi-a pus tot zelul şi priceperea în conducerea, în împrejurări atât de grele, a singurei Saline care rămăsese pentru restul ţărei neocupate; sub ploaia de ghiulele, ce ne veneau dela inamic, îmbărbăta lucrătorii şi personalul ca să poată satisface nevoile populaţiei şi ale armatei cu sare, aliment aşa de trebuincios.

Va rămânea neştearsă în amintirea personalului acestei Saline, când inginerul Zernoveanu, în acele timpuri grele, îngrijea nu numai de lucrătorii şi funcţionarii lui, dar şi de familiile lor, căutând să-i adăpostească de ghiulele inamicului într'un sat din apropierea Salinei procurându-le cele necesare pentru hrana care lipsea atunci aşa de mult.

Tot atunci, din cauza pericolului ocupării de inamic al Salinei Tg.-Ocna a fost însărcinat împreună cu regretatul inginer Petre Lucaci, cu începerea unei nouă exploatare de sare lângă Bacău; astfel că subconducerea lui, o iarnă întreagă, s'a făcut şi acea nouă deschidere de mină de sare dela Sărata.

Bun administrator şi inginer de mine competent, îşi atrăsese admiraţia corpului ingineresc din Direcţia Regie-i, iar funcţionarii unde a condus îl ştiau şi-l iubeau mult fiindcă era bun şi drept.

Astfel că prin moartea lui Regia pierde unul din colaboratorii cei mai de seamă, în ce priveşte serviciul minelor din ţară.

Fie-i ţărîna uşoară. *V. D.*

După logodna cu U. E. R.

Ziarul ,,Viitorul" cu data 26 Iunie a. c. își exprimă bucuria pentru „distrămarea" L. A. N. C. — Liga Creștină, mișcarea antisemită din România se pierde fără nici un rezultat, — pare că vrea să spună organul liberalilor. Acestea tot datorită nouă, deaceea, veniți Evrei în sânul partidului nostru, veniți și vom trăi ca frații. căci nu mai sunt nici lupi nici miei pe pământ, exclamă ,,Viitorul".

E firească această atitudine a urmașilor lui I. C. Brătianu, care avea cu totul alte păreri despre Jidani.

Astăzi, Vintilă merge la căsătoria fiului lui Aristide Blank și la cea a ficei lui Elly Bercovitz, frustrătorul statului cu zeci de milioane.

Jonel candidează în Ilfov alăturea cu bolșevicul de eri N. Lupu și alăturea cu președ. ,,Uniunei Evreilor Români", W. Filderman calomniatorul țării românești la New-york și Waschington.

Acum 60 de ani Brătianu-tatăl spunea la Cameră: *„Evreii au devenit o plagă socială pentru Români* și când națiunea este amenințată, atunci se deșteaptă și devine nu intolerantă, ci prevăzătoare".

Acum 60 de ani I. C. Brătianu, tatăl celor 2 arendași de azi ai țării românești, dădea acele circulări vestite prin cari opria așezarea vagabonzilor (Jidanilor) la sate.

Azi, Jonel și cu Vintilă fac apeluri disperate de-a avea pe lângă ei pe un Filderman, Carp și Iacobsohn.

Astăzi conducătorii partidului liberal scuipă în mod nerușinat pe doctrina naționalistă a unui V. Alexandri, M. Eminescu și V. Conta, numai de dragul unor voturi murdare, cerând sprijinul Jidanilor la alegerile pentru Cameră și Senat, în disprețul celui mai elementar simț românesc.

Pentru acestea, rândurile scrise de hoții de urne, de aceia cari țin sub călcâiul lor o întreagă țară, nu ne impresionează și le aruncăm tot disprețul nostru.

Vom cădea în alegeri? Se poate. Și în anul trecut liberalii făceau pe profeții și s'a văzut că sunt mincinoși. La Turda au obținut 16 voturi. Nici chiar cei 25 cari au susținut lista, n'au mai votat cu liberalii. Iată-le popularitatea lor, cu toate băncile făcute pentru a-și câștiga aderenți.

Au avut, anul trecut, la dispoziție bani și tot felul de mijloace de comunicație și au scos 14 deputați. L. A. N. C. lipsită de fonduri și cu un trecut de 1 an și-a scos zece deputați.

E adevărul care-i ustură pe liberali. Noi felicităm pe cei dela „Viitorul" pentru logodna făcută cu U. E. R. și cu talmudistul scrib dela „Curierul Izraelit", cu Jidanul învechit în rele și sperțuri Horia Carp. (Ce nume frumos!)

Cinstiți cetățeni creștini! Votați pretutindeni și scoateți listele liberale, ca în anul 1927 sub guvernarea lui Ionel Brătianu Capitala României să fie reprezentată în Parlament de W. Filderman, iar Clujul de Jakaby.

Toți acei din al căror suflet a perit și ultima picătură de simțire și mândrie românească, votați-i pe ei. Jandarmul, desigur, își va face și de astă dată datoria și va împiedeca pătrunderea în Parlamentul României Intregite, a conducătorilor unei organizații naționaliste și creștine, înlesnind pătrunderea Jidanilor.

Votați-i, și Blumenberg și Honigman dela „Lupta", „Adevărul" și „Dimineața", vor scrie rânduri de bucurie că în sfârșit în România nu mai e o problemă jidovească de rezolvit.

După 7 și 10 Iulie, cei dela „Viitorul" să râdă înainte, să horiască pe „ruinurile" L. A. N. C. și să ridice zidurile Palestinei, batjocorind memoria aceluia care s'a numit I. C. Brătianu.

Din ticăloșiile partidelor noastre politice

Aflăm că la Maramureș figurează pe lista liberală Jidanul avocat *Klein Marton*, în locul al IV; iar la național-țărăniști Jidanul *Fischer* din Cluj din partea Jidanilor ortodoxi.

Denunțăm opiniei publice următorul dedesupt, care dovedește câtă ticăloșie se ascunde în practica zilnică a politicianilor noștri, și anume:

Jidanul *Klein Marton*, nefiind mulțumit cu locul al IV oferit, a telegrafiat lui Filderman, acesta s'a prezentat cu plângerea Ministerului de Interne; iar Dl Duca s'a grăbit să telegrafieze având să se fie sacrificat candidatul român, M. Condruș pentru ca *Marton Klein* să-i ia locul al III. Cum telegrama a ajuns prea târziu, Dl Duca a intervenit să se facă următorul compromis: dacă cumva Jidanul nu s'ar alege, să-și dea dimisia unul dintre Românii aleși, pentruca Jidanul să nu rămână cu nici un preț pe din afară.

Iată, Domnule cetitor cum lucrează partidul liberal, care mai are îndrăsneală să-și pună în titlu și adjectivul *național*.

Mai comunicăm marelui public, cu suflet românesc și cu energia de a reacționa în aceste alegeri contra partidelor politice, mai comunicăm altă *ticăloșie*.

Faptul se întâmplă tot în Maramureș:

In fruntea listei *național-țărăniste* figurează Dl Gavrilă Iuga, avocat în Vișău și imediat în locul al doilea vine *jidanul Fischer* din Cluj. Intre aceștia s'a făcut înțelegerea că, dacă nu se va alege de cât capul de listă, atunci deputatul G. Iuga să-și dea demisia, pentru ca Jidanul Fischer să ajungă *el* deputat. Iată, Dle cititor, în ce hal de degradare morală, și de lipsă de mândrie națională au ajuns politicianii **noștri**.

Jidanii dictează compunerea listelor, pentru-că **ei plătesc** cheltuelile de alegeri. Voturile Românilor, au ajuns prin complicitatea politicianilor liberali și naționali-țărăniști, marfă de vânzare!

O punere la punct

Urmărind cu deamănuntul chestiunea publicată în No. 10 din 15 Martie 1926 pag. 16, spre a ne convinge de adevărul celor relatate în informația „Ce se petrece la Spitalul Militar" am ajuns la următorul punct:

Justiția Militară a găsit pe medicul căpitan Dr. Apostol nevinovat, de altfel ceea-ce am publicat ulterior în No. 12 din 15 Aprilie 1926. Informația în chestie a fost dată, — de oarece în acea vreme se petreceau o mulțime de traficuri, de altă natură, foarte profitabile pentru jidani și dăunătoare intereselor românești, — mai mult pentru a atrage atenția justiției respective să-și facă datoria. Ca buni români ne incumbă datoria să subliniem nevinovăția medicului căp. Dr. Apostol, pe care de altfel îl cunoaștem mai înainte ca un onest medic militar.

INFORMAŢIUNI

Incercare de şantaj. Asemenea încercare nu poate veni de cât din partea unui Jidan. Nu este furişată însă prin încurcăturile mărunte ale vieţii, ci e înscenată în cadrul larg al politicii internaţionale.

Ştiut fiind că Jidanii sunt inamicii declaraţi ai noştri, de câte-ori este vorba peste graniţe de România întregită, a apărut în Budapesta un Jidan britanic „care îşi va fi cumpărat titlul de lord — se numeşte Rothermer — şi l'a coprins de Ungaria actuală atâta milă, în cât a propus nici mai mult nici mai puţin să retrocedăm Ardealul Ungariei! Atare propunere dovedeşte o imensă neghiobie, în care mai pot cădea şi alţi muritori! Dar ceia ce desvălue fondul iudaic, etern perfid şi pervers, al Jidanului Rothermer este înclinarea lui atavică, către şantaj, destăinuită în următoarea ameninţare: Dacă România nu îi execută propunerea, atunci el va interveni pe lângă marile bănci din întreaga Anglie şi din Statele-Unite să nu acorde nici un ban ca împrumut ţării noastre. Şi atunci, zice Jidanul, România va întra în faza de „stagnare şi descompunere".

Te înşeli, Jidan duşmănos, intrigant şi perfid, când crezi că România întregită poate asculta asemenea sfaturi. *Noi trăim din al nostru şi nu avem nevoe de sprijinul finanţei internaţionale jidoveşti, pe care o mobilizezi contra noastră.*

Iţi mulţumim totuşi, că ai trădat încă odată ce zace în sufletul rasei tale în contra ţării, care susţine şi îngraşă două milioane din consângenii Dtale, lord de contrabandă!

*

Pentru minoritarii creştini. Dl Profesor I. C. Cătuneanu în articolul de fond întitulat „Către alegători" desvoltă clar şi precis motivele, pentru care minorităţile creştine au tot interesul să sprijine L. A. N. C. statutară în lupta contra Jidovimei, care tinde să surpe nu numai organizaţia noastră de stat, ci să destrame întreaga societate creştină cu acelaşi ideal etic.

Pentru ca minorităţile creştine, cari au ajuns la pătrunderea pericolului jidovesc, să cunoască mai exact ideile fundamentale, cari stau la baza acţiunii noastre, reproducem mai jos din Capitolul II din Programul L. A. N. C. statutare, întitulat „Probleme minoritare". Iată cum sună:

Punctul de plecare în soluţiunea tuturor chestiunilor minoritare este faptul, că România constitue un stat naţional unitar.

In urma vitregiei trecutului minorităţile conlocuitoare au o superioritate culturală faţă de noi, care este în disproporţie supărătoare cu importanţa lor numerică în această ţară. Din acest motiv şi ca un act de dreptate pentru trecutul nostru sbuciumat se impune creiarea unui just echilibru în baza principiului proporţionalităţii.

Minorităţile conlocuitoare se împart în minorităţi de baştina şi Jidani. Cei dintâiu sunt îndreptăţiţi la mai multă solicitudine din partea naţiunii alcătuitoare de stat, pentrucă ne îndrituesc a crede, că sunt, sau după un timp oarecare vor deveni cetăţeni locali ai statului.

Jidanii însă prin numărul lor mare, prin mentalitatea lor specifică, diametral opusă firii noastre arice şi creştineşti, prin lipsa totală a sentimentului patriotic, prin neîntrerupta râvnă de acaparare a tuturor bunurilor şi de dominaţiune universală prin subjugarea popoarelor creştine, constitue un pericol, care reclamă o imediată şi radicală soluţionare.

Art. 6. Pentru minorităţile de baştină se impune:

a) Respectul limbei materne în învăţământul primar. Educaţia în spirit naţional românesc. Limba română trebue să fie studiu obligator şi în învăţământul primar;

b) Infiinţarea de şcoli medii în raport cu numărul respectivei minorităţi;

c) Sprijin pentru academiile minoritare destinate învăţământului religios. Şcoli, superioare cu alt caracter nu se admit, decât având ca limbă de propunere limba românească;

d) Romanizarea evolutivă a oraşelor situate în mijlocul populaţiei româneşti;

e) Combaterea tendinţelor de a acorda autonomii administrative judecătoreşti şi naţionale minorităţilor. Combaterea ori-cărui pact între partidele politice româneşti şi minorităţile privite drept corp naţional aparte".

*

Dl Caius Bardoşi, avocat stagiar, preşedintele Societăţii Studenţilor în Drept din Cluj şi primredactorul revistei noastre, va fi promovat doctor în drept Sâmbătă, în 2 Iulie a. c.

Până în momentul când se tipăresc aceste rânduri, neavând ştiri precise asupra candidaturilor depuse sub semnul al **Ligii statutare**, anunţăm pe toţi aderenţii noştri că Dl *Profesor I. C. Cătuneanu* candidează *la Senat în judeţul Rădăuţi*, iar la *Cameră în judeţul Arad* împreună cu statornicii noştri luptători: *Dr D. Benea, M. Russu, Dr. T. Drăgan, Dr. N. Nicula, Dr. V. Văleanu, N. Cismaşiu, Petre Herlo, Dr. Fântânaru.*

*

Cuvânt către alegătorii creştini. Publicăm în altă parte a revistei noastre, moţiunea votată de „Uniunea Evreilor Români" cu privire la alegerile din luna Iulie.

„Viitorul" a reprodus acea moţiune cu o inexplicabilă bucurie, arătându-şi toată dragostea pentru acea turmă de vagabonzi cari se conduc de principiul „ubi bene, ibi patria". „Curierul Izraelit", naşul „Viitorului", publică în nrul său din 19 Iunie 1927, următorul apel:

Evrei,

Votaţi lista partidului naţional liberal. Pe lista candidaţilor pentru Cameră din Capitală în frunte cu d-l Ion I. C. Brătianu, primministru şi şef al partidului naţional-liberal, d-l Dr. Nicolae Lupu, ministru al Muncei şi şef al partidului ţărănesc, candidează iubitul nostru conducător *Dr. W. Filderman* Preşed. „U. E. R." [1]) Din partea noastră fie — ne permis un mic apel.

Cetăţeni creştini,

Nu daţi voturile voastre pentru ca în Parlamentul României să scoateţi deputaţi şi senatori Jidani. Nu faceţi ca alăturea de preoţii noştri să şadă rabinii. Căci cei cari au scuipat şi necinstit crucea, cei cari ridică monument lui Iuda la Kiev, nu trebue să stea pe aceiaş bancă cu preoţii noştri cari se închină la sf. cruce şi o apără cu toată puterea înpotriva propagandei judeo-francmasonice.

Blăstămat să fie de generaţiile viitoare, acel cetăţean creştin care va cotribui la scoaterea Jidanilor în Parlamentul ţării.

Să se ştie că sufletul ne aparţine nouă şi nu stăpânitorilor pe cari o ţară întreagă îi urgiseşte!

1) Uniunea Elementelor Răufăcătoare.